

Fågelboet

Var som en fågel
i mjukt och dunigt bo
kvittrade och sjöng
om kärlek, hopp och tro

då kom det starka vindar
och dunet blåste bort
kvar fanns bara kvistar
av svekets vassa sort

kvittrandet försvann
en del av mitt inre dog
kunde inte sjunga
hos den min glädje tog

-Alla är värda en andra chans
viskade modersarvet i mitt öra
försöka att lappa och laga
än resterna helt förstöra

lyssnade ofta på rösten
av min kloka och älskade mor
man kan så mycket mer
än man i sorgerna tror

är som en fågel
i mjukt och dunigt bo
kvittrar och sjunger
om kärlek, hopp och tro

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marita Ohlquist med Poeter.se id #46621 innehar upphovsrätten